wahhiks jures. — „Agga kui nüüd pitkne kirsto pihta lööb! — mul öiete hirm", ütles üks emalt möda minneja omma seltsimehhe wasto. „Tühhi kartus!" kostis teine, — „kuidas sa ni halpi jutto woid aiada, eks sa nä, et waht jures on.

Siis ikka hea, kui käes on.

Sakste jures peti suurt sömaaega. Ja kui toapois suppi waagnat laua peäle piddi pannema, kommistas ta, ja pillas keik suppi ühhe wägga ehtind naesterahwa kalli kleidi peäle. — „Ärge pange sest tähhelegi!" ütles tener tössiselt naesterahwast trööstides, kökis on weel teine wagen suppi täis."

Ello-igga.

„Kas wanna olled?" küssis upser ühhe nore neekrudi käest. — „Auwäärt üllem!" kostis neekrut, „ollen kahhekümne aastane — muido olleksin jo kahhekümne ühhe aastane olnud, agga ollin ühhe aasta haige."

Ma-rahwa Kalender 1852, lk. 34